

le mig at hr. Hindrup Andersen ligesom har et overblik over, hvad det koster at iværksætte: De Olympiske Lege, verdensmesterskaber osv. Hvem skal finde ud af, hvad prisen er, når der er et begrænset udbud? Hvad er markedsprisen i en situation, hvor det i nogle lande kun er en enkelt tv-station, der kan byde på begivenheden, og i andre lande måske to?

Så vil jeg lige gøre opmærksom på, at det jo ikke kræver den store visdom at finde ud, at det er et stort problem. Det er rent faktisk sådan, så vidt jeg har set i notatet, der er udarbejdet af den danske regering i forhold til Rådets direktiv, at det har man slet ikke taget stilling til. For man ved godt, at det er kolossalt vanskeligt at fastsætte den pris. For selvfølgelig skal det være en pris, der står i forhold til det, som begivenheden normalt indbringer, for ellers er resultatet af det, vi diskuterer her i dag, at der slet ikke bliver noget at transmittere. Der bliver ikke nogen begivenheder, der bliver ikke nogen arrangementer af de dimensioner, hvis man ikke har indtægterne fra tv, for de har en større og større indflydelse på de samlede indtægter, for at man kan arrangere dem. Så jeg vil spørge hr. Hindrup Andersen: Hvad er markedsprisen?

Spørgsmål 3 er: På hvilke kanaler er det acceptabelt, at man bringer disse udsendelser? Umiddelbart går jeg ud fra, at det i Danmark er Danmarks Radios TV 1 og TV 2, men hvad med TV 3? Der står jo i de foreløbige papirer, at det skal omfatte en væsentlig del af befolkningen. I dag er det omkring 60 pct. for TV 3's vedkommende. Hvis TV 3 kom op på 75 pct., er det så en acceptabel andel, eller, for nu at citere igen, en acceptabel, væsentlig del af befolkningen, for at TV 3 også kan transmittere de begivenheder, som hr. Hindrup Andersen gerne vil styre?

Mit fjerde spørgsmål er: Hvor mange arrangementer skal på listen? Hvor mange af de ting, der foregår – og vi må jo nok erkende, som kulturministeren sagde i sin besvarelse, at det her primært handler om idrætsbegivenheder – hvor mange idrætsbegivenheder skal ind i den her ramme? Hvor lang skal listen være, som vi udarbejder nationalt? Og skal der være minimumsbestemmelser, således at der ikke er lande i EU, der laver listerne så korte, at vi ikke kan sikre os nogen transmissioner fra disse lande?

Det væsentligste spørgsmål, når vi taler om, hvor lang listen skal være over begivenheder, der skal sendes på public service-kanalerne, er: Hvem afgør, hvilke arrangementer der skal på listen? Er det hr. Bent Hindrup Andersen? Er

det kulturministeren? Er det Folketinget eller måske Folketingets formand for nu at være helt sikker på, at det kommer op på højeste niveau?

Jo, for det er noget, der optager sindene, som hr. Hindrup Andersen sagde, og det er jeg enig i, så det er ikke så enkel en sag at lave en sådan liste, så man opfylder alle de ønsker, som er fra forespørgernes side.

Mit femte spørgsmål er, om Enhedslisten har forestillet sig, at Team Danmark-loven skal ændres. Det kan vi også godt spørge kulturministeren om, for kulturministeren har jo været meget åben i sin besvarelse. Det lovgrundlag, der ligger, siger helt klart, at tv-indtjeningen udgør en stor del af Team Danmarks grundlag, og siden et meget stort flertal i Folketinget var enige om, at det forholdt sig sådan, er tv-indtjeningen blevet en større og større del.

Jeg vil også godt sige, at for os er det forbavsende, at det er EU, der fører an, set i lyset af, at det normalt er fra EU, vi hører om fri bevægelighed og fri handel. Her ønsker man altså at gå den modsatte vej, og selv om vi udmærket kan se problemerne og kan se det fine i, at nogle af dem blev løst, er vi bange for, at man bevæger sig ind i et område, hvor det bliver kolossalt svært at få stillet nogle retningslinjer op, der er i stand til at opfylde ønskerne.

Vi er fuldstændig opmærksomme på, at man selvfølgelig kan lave regler, der gælder inden for EU. Men hvad nu, hvis vi ser på De Olympiske Lege i Australien? Det foregår altså langt uden for EU's rækkevidde, og hvad nu, hvis tv-rettighederne bliver solgt til et amerikansk selskab? Hvad vil Enhedslisten så gøre?

Det eksempel set i en stor sammenhæng globalt kan vi godt koge ned til noget mere nærværende, for det er jo det samme, som vi oplever i dag med TV 3. Vi har TV 3 i Danmark, der bliver sendt fra London, og som på en række områder ikke er undergivet den samme lovgivning som TV 1 og TV 2. Men den situation får vi altså også her.

Jeg vil dog godt sige i forlængelse af den debat, der har været, også før vi nu mødes her i Folketingssalen, at jeg synes, der er grund til at notere sig, at idrætsorganisationerne i Danmark faktisk har opført sig utrolig flot. Da man forhandlede tv-kontrakt for forholdsvis kort tid siden, var der en lang række tilbud om en del af de arrangementer, som dansk idræt kunne udbyde. Men man gjorde faktisk det, at man solgte det, man kan sælge, til de danske nationale kanaler.